لیکوال: ع . رشید
۲۰۲۳/۰۶/۱۵

دلته

خدایان خوشاله دي

(ناول)

اتمه‌برخه

لیکوال: ع . رشید

(۱۹۹۵ – ۲۰۰۱ کلونه)

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکني د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له راالیرلو مخکي په ځیر و لولـئ

ماښام تیاره و، ما اوپوجا دواړو له لکشمي سره هم خدای پاماني وکړ، هغه بیرته پرمحل ننوته، ما بوچا ته وویل چې همدلته ودرېږه،زه زر یوځل ترزړې ونې لاندې قبرته ورغلم، زر مې یوه دوه رکعته لمونځ وکړ، دعا مې وکړه، په تاخچه کې ایښی دروند کتاب هغه چې کربښې یې تراوسه هم لکه مرغلرې روښانه وې مې ښکل کړاو زربیرته راغلم، دهغې په څنګ کې کیناستم اودواړه دزړې شهزادګۍ له کوره راووتو... ماپه همدغه مهال پوجا ته ووې چې زه سیده خپل کورته ځم ځکه چې هم خواشینی یم اوهم ستړی، خو دې پرته له ځنډه ځواب راکړ:

- سمه ده ځان آرام ونیسه، هم هلته دې بیایم...

دغه شپې دمیاشتي وروستی شپې وې، ځکه نوشپه زرتیاره کیده، زه هسې هم په دغه ښار کې نابلده وم، دشپې به چې په موټرکې وم نه به پوهیدم چې چیرې ځم اویاپه کومه خوا روان یم، په دغه ماښام هم پوجاموټرته داسې پونده ورکړې وه، چې یوه خواهم سمه نه راته بریښیده اونه پوهیدم چې دا کوم ځای دی اوپه کومه خوا روان یم...هم یې موټرچلاوه اوهم دځه په باره کې راته ګډه وه خو زه نن په خپل حال کې نه وم، یوازې سرمې ورته ښوراوه، لاسونه یې لکه دځوښ شویو شیدوڅپه له خبروسره همداسې راپورته پورته کیدل. په دغه شیبه کې ماته زموږ دکلي دخدای ښبلي ملا سحرګل خبره رایاده شوه چې کوم کال غزني ته راغلی وهلته یې کومه ښځه داخلي که خارجي لیدلې وه چې موټریې چلاوه، کله چې بیرته رشیدانوته راغی نوټولو ته به یې همداویل چې:

- آخره زمانه شوه، په غزنی کې مې ښځه ولیده چې موټریې چلاوه، خدای ترې وساتلم که نه دې خو غوښتل چې سم دم یې راباندې راوخيژوي...

داچې ځومره به یې ربښتیاوې خدای به ترې خبرو، ځوجمعې یې دوډۍ خیراتوله چې خدای دې ترې بچ کړې و، آخرهم له خره راولوید اومړشو، زامنویې هم خیرات پسې ونه کړ...

اوس چې پوجا موټرچلاوه ماته زما دماشومتوب همدغه کیسه رایاده شوې وه، په همدغه سوچ کې وم، چې پوجا خپل موټردیوې بلې خورا ښکلې خو په زاړه انګریزي دول جوړې بنګلې مخې ته ودراوه، دګراج دروازه په اتوماتیکه تنبی خلاصه شوه،، پوجاخپل موټر وردننه کړ، ما په زوره ورته وویل:

- دخدای له پاره دادې چیرې راوستم ما هیله هم درڅخه وکړه چې ما...

دې راته وخندل:

- یوسرې انسان یې ستایې له کورسره څه، چې چیرې ښه هلته شپه...

یوځل مې بیا هیله ترې وکړه چې زه ستړی یم، زه نه غواړم چې نورځوک راسره سرګردانه اوخواشیني شي... خو دې هیڅ هم نه ویل، راته موسکی وه، چې په همدغه شیبه کې دوو نوکرانو له دوو خواووزموږ دموټر دروازې پرته له دې چې موږ یې کلپ ورخلاص کړو خلاصې کړې اوزموږ هرکلی یې وکړ، ماهغې ته ووې چې دانوځنګه کیدای شي چې هغوی دکلپ دروازه چې دننه خوا څخه ورخلاصه نه شي خلاصه کړې، دې اول راته وخندل،خو وروسته یې راته وویل چې داموټر یې پلارپه دې ورځو کې له خارجه راوستی دی،هغه کوم کمپیوټري حساب لرې چې دبلدوکسانوپه لاس اوغږ باندې پوهیږي...

دلته هم لوی کورو، لویه بنګله وه، داسې لکه دلکشمي داناغوندې دننه اوباندې یې څراغونه روښانه وو، لوی ډنډ یې په منځ کې و، پاکو اوبویې په پاکې سره په منځ کې ځان په آرامې سره غوړولی و، ډیرخلک ننه کښته اوپورته کیدل، داسې چې سړی پوهیده دلته یوڅه اویا یوه لویه پیښه شوې ده. زه اوپوجا دواړه دماڼې دننه شو،هلته یې مور، پلار، مشرورو اوکشره خور ټول داسې ولاړوو لکه چې دمیلمنو هرکلی کوي، زه پوجا دوی ته په یوه لنډه جمله کې وروپیژندلم:

- دادولت خان دی، له افغانستانه څخه راغلی، دلته له موږ سره په یوه کالج کې درس وایی...

پلاریې لومړی ما اوبیا خپلې لورته موسکی شو:

- ډیرښه، ډیرښه، زموږ پټان ورور دی؟

- پوجا زرځواب ورکړ:

- پټان نوبنه پټان دی، که څه هم چې پټانان هندته هرمهال راغلي، هغوی ددې خاورې شوي،هرڅه یې له لاسه ورکړي، خو دې لکه چې داسې نه وي، په دې چې دې غواړی هم غازي شی اوهم بیرته پټان خپل وطن ته ستون شي...

هغه ورته وخندل اوورته ویې ویل:

- داپه ربښتیاهم زما تربوردی...

ټاکر پیاری لال دپوجا پلار و، دې هم راجپوت هندو و، ځان یې راوپیژاند اوویې ویل چې دې له هغو جنرالانوڅخه دی چې جنرال نیازی اودهغه پوځ یې په ډاکه کې کلابند کړ، دهند اوپاکستان په نورو جګړو کې یې هم برخه اخیستې وه. په خنداکې یې خپله داهم ترغوږ راتیره کړه چې، دتره زوی دې هم ډیرې جګړې کړې دي...

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکني د لیکنیزی بني پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له راالیرلو مخکي په ځیر و لولـئ

له همدغې ورځې وروسته به جنرال زه په نامه نه یادولم تل به یې دتره زوی بللم... ځکه ده به راته ویل چې یووخت دهند په ټوله نیمه وچه کې دوو قومونویوبل په ویاړسره یادول، چې یو پټان و اوبل راجپوت، دوې سره له دې چې له یوه اوبل سره دجګړو اونښتو خورا ترخې کیسې لري، له یوه اوبل سره ډیرنژدې اودیورنګه ځانګړتیاوولرونکي قومونه هم وو...

زما اودپوجا دپلارلنډکی کیسه لاپای ته نه وه رسیدلې چې دنورو میلمنو یواوږد لام پردالان راننووت، نارینه اوښځې، ځوانان اونجونې، زړې اوپخې، په ځو شیبوکې دغه سالون دچا خبره لکه رستورانت داسې راډک شو، زه دسالون په برسرکې وم، خلک سم نه راته ښکاریدل، خو چې پوجا اولکشمي زما پرخوا راروانې وې په زړه مې غله راګډ شول، اودا په ذهن کې راتیره شوه چې ګواکې ټول دوې سره خپل دي، چې ښه ځیرشوم اوشاوخواته مې نورهم وکتل، ډیرې ځیرې، ډیرخلک پیژندګلوي وو، لیلا خان هم له خپل خاوند اودوو بچیانو سره راغلې وه، دلکشمي کورنۍ اود دوی نورخپل خپلوان هم ګرده راغلي وو، په همدغه مهال چې کله پوجا اولکشمي دواړې راغلې اوزما څنګ ته کیناستې، دوی ماته داخبره دلومړي ځل له پاره په ډاګه کړه چې دوې دواړې سره سکنۍ ترلې دي. دامعلومه شوه چې دوی دواړې په یوه کورنۍ پورې اړه لري،ډیرڅه یې له یوه اوبله نه یوازې پټ نه دي بلکی هرڅه یې سره یورنګه دي. دوې چې کله داخبره راته وکړه ما په هماغه ځای کې خپل تندي ته ټس ورکړاوله خدایه مې شکریه وکړه چې کومه ورځ مې د دوی په منځ کې دیوې اوبلې په باره کې څه نه دي ویلي... لاسونه مې لاهم داسې په تندي باندې نیولي وو، په دغه شیبه کې ما ته هغه زموږ ددفتردهمکارۍ شیرنې خبره رایاده شوه، چې یومهال یې راته کړې وه چې: دروسي یرغل په شپوورځوکې په پیښورکې دافغانانوله پاره ډیرې مرستندویې ټولنې جوړې شوې، چې دهغو له برکته موږپیښوریانو ته هم په کې کارونه میلاو شول، ماهم په یوه موسسه کې کاروموند ځوکاله وچلیده خو وروسته دپانګې دنشته والي له امله په ټپه ودریده، په دغه موسسه کې

ډیروافغانانوکارکاوه، مافکرکاوه چې دوی به دافغانستان له بیلابیلوسیموڅخه وي... دموسسې له رنګیدو ځوکاله وروسته چې دافغانستان په لوبه کې سرویس تبدیل شو، زه جلال آباد ته لاړم، چاراته وویل چې زموږ دهغې پخواني موسسې دامرپلار مړشوی، زه هم له نوروپیژندګلووسره بهسود وته ورغلم، هلته مې ټول هغه دموسسې ملګري ولیدل چې تاوده تاوده یوې اوبلې خواته ګرزیدل، بیامې هم فکروکړ چې داخودعا ده،دوی به هم لکه ماغوندې خبرشوي وي ځکه راغلي دي، له یوه دوو مې پوښتنه وکړه چې څنګه خبرشوې چې دلته نن راغلئ، هغه راته وویل چې دا آمرخو زماورورډی، بل راته وویل چې زما دتره زوی دی، خبره ان دماما اونورو خپلوانوترزامنوپورې ورسیده... لنډه داچې راته روښانه شوه چې هغه زموږ موسسه ټوله یوې کورنۍ چلوله خو هلته یې ناسته پاسته داسې سره جوړه کړې وه چې هیچاهم فکرنه کاوه چې ددغې موسسې غړي به له یوه اوبل سره پیژني...؟

پوجا څه شي ته پورته شوه، لکشمي مې لاس له تندي راکښته کړ، په غمجنه ځیره، په داسې ځیره چې خواشیني له ورایه ترې ښکاریده راته موسکۍ شوه اوراته ویې ویل:

ـ څه خبره وه، که دې څه ویلي هم واي، څه به دې ویلي واې؟ موږ خوڅه تاسې غوندې نه یوچې دیوې دومره وړې خبرې له پاره هم تندی په تیږه ماته کړو... خوماهغې ته دشیرنې کیسه وکړه، هغه داسې په خنداشوه، چې اوچت غږیې په دغه حال کې زیاتروخپلوانو واورید. خو زریې ځان راخوندي کړ، مایې دانا دمړینې له امله خپله ژوره خواشیني یوځل بیا ورته ځرګنده کړه، ددې په سترګوکې اوښکې لکه چې پرګلاب باندې باران واوري اوبیایوناڅاپه پرې لمرشی اوس دتالاربلورینو ځراغونو ته سلامي شوې وې، داسې چې زما سترګې یې هم ناچارې کړې چې باید لکه ددې دهغوپه شان شي. خونه، په همدغه حالت کې یې ستونی راډک شو اودې هم هماغه تیره خبره راته وکړه:

ـ کاشکې ځوکاله مخکې راغلی وای، پرهغه مهال چې زما انا دغه ناروغي نه درلوده، هغه ستاپه راتګ دومره خوشاله وه چې هغې به تل ویل ته خدای ددې له پاره هندوستان ته رالیږلی یې... ان چې کله کله به یې ما ته هم ترغوږ راتیره کړه چې له دولت خان سره... په دې چې په اوسنې نړې کې که په انسانانوکې دوفا، باور اورښتیاینې بیلګې پاتې وي هغه به په پټانانوکې ترنوروخلکوزیاتې وي...

خومایې زرځواب ورکړ:

ـ هو، هغه ډیره مهربانه وه، ما ته هم داسې ښکاریده لکه زما مور، هغه یوازنۍ ځوک وه، چې ما یې په ځیره کې دخپل پښتون ژوند یوه اوږده لړۍ ولیده، مایې دروښانه ځیرې په هنداره کې دخپل تیربرخلیک د آواره وریځو درنې درنې لړۍ ولیدې... اوهغه یوازنې ځوک وه، چې په شلمه پیړۍ کې یې دشپاړسمې پیړۍ دپښتنې مینې اودرنښت هنګامه له ځان سره ژوندۍ ساتلې وه... خودریغه چې مایې هغه پوښتنه ورځواب نه شوای کړای، هغه پوښتنه چې رانه کړې یې وه:

ـ داحمدشاه اومحمود دبریمنو غازیانو په خیلخانه او ټاټوبي کې یوداسې سړی نشته، چې نن سبا دغه خلک اودغه ملت له دغې بدمرغۍ څخه وژغوري؟

نن هم شپه ډیره ناوخته شوې وه، موږ په هغه شپه دپوجادوې کره وو، هلته دلکشمي اودهغې نورخپلوان ټول راغلي وو، دپوجا پلار زموږ په دود نن شپه دوې ته (ویروسي) کړی و، پرما هم ناوخته شوی و، پوجا بیاځان رادمخه

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بنې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولئ

کړاو راته وویې ویل چې زه دې کورته رسوم، مایې غوږ ته خوله وروړاندې کړه چې داځل مې په دې نیمه شپه کې په بله خوایونه سې، خو دې راته وویل:

ـ نه داځل دنیغ کورته رسوم، زه هم له ځان سره یوچوکیدارڅوک چې له هغې خوا یوازې نه وم بیایم،...

په همدغه دغه کې راووتو، دپوجا موټرهلته وړاندې دانګړباغچې ته نژدې ولاړو، ما له کوربنوسره خدای پاماني کاوه چې دا خپل موټر ته ورغله، زه اولکشمي هم وروړاندې شو، کله چې دې غوښتل دموټر دروازې ته لاس وراوږدکړي، دمخې دټایرله څنګه یې یوه برابرمار ځان ورښوراوه اوددې پرخوا یې ځان راوخوځاوه، چیغه یې وکړه، لړرادیخواته وچه کلکه لکه لرګې ودریده،د لکشمي دلته زما په څنګ کې واړې وختې اوما ته یې وویل چې وړاندې ولاړنه شم...دپوجا هغه ژبه چې لکه بیاتې داسې به چلیده اوس ګونګۍ شوې وه، حالت یې ډیرخراب و، ماپه آرامۍ له لکشمي څخه پوښتنه وکړه چې که زه داماروژنم څوک خو به پرما بدنه وایې؟ هغې راته وویل چې وړاندې ورنه شې داستاکارنه دې، زه چوکیداران رابولم چې هغوی یې مړکړي، خو مارهمداسې دپوجا پرخوا راروان و، په څنګ کې مې دسیمټو یوه ټوټه پرته وه، هغه مې راپورته کړه، په ډیره آرامۍ سره مې دهغه سرپه نښه کړاوپرهغې مې وویشت، یو دوه لټه واوښت راواوښت، نورهمالته له حرکته ولوید. پوجا له ډاره لړزیده، هرڅه یې له لاسه ورکړي وو، خوکله یې چې ولید مار ما وویشت، یوڅه سره آرامه شوه، ترلاس مې راونیوه اومارته مې نژدې ودروله چې یوازې لکۍ یې ښوریده، دې ته مې تسل ورکړچې هغه نوردخوځیدو نه دی،خو هغه داسې ډاره شوې وه چې رنګ یې زموږ دخلکو په وینا دڅراغ پلته شرموله، مایې دمخ خولې په خپل دسمال ورپاکې کړې،له هغه وروسته یې پلارا ونورخپلوان اوڅوکیداران له اوړدو اوږدو لکړو سره راورسیدل، پلاریې پوجا په غیږکې ونیوه، په سریې لاس ورتیرکړ، ورته په موسکا شو:

ـ غټ پیاوړې پټان دې په څنګ کې دی ته له ماره ډاریږې... زموږ نیکونو به تل موږ ته ویل چې که ملګرتیا کوئ نوله پټان سره به یې کوئ، که هغه درسره وي دزمانې بدې بلاوې خوڅه کوې چې دځنګلونو زمریان به هم لاردرڅخه چپوي، شیرشاه زمری نه و وژلی چې دولت خان به یوه مارته سزا ته ورنه شي کړای؟ دلکشمي پلار خپل موټروان ته غږوکړ، چې راشي اوماخپل کورته ورسوي، پوجا اوس ایله لږآرامه شوې وه، لکه چې باوریې نه کیده راته ویې ویل:

ـ ته مارهم وژلی شې؟

ماورته وخندل:

ـ ولی څه شک درته ښکاري؟

ـ داچل دله چا زده کړی، چې په یوه وارسره دهغه ځای پرځای کړ.

ـ زموږ خلک وایی ماردښمن دی... ددښمن په وړاندې باید سړی ناګاره نه وي...، هغه هیڅ چل نه غواړي...

ـ نه، نه مطلب مې دادی، چې دماروژلو درس دې لوستې، چادرښودلی که څنګه؟

ـ هو، ما ته دماروژلوچل زما نیکه خدای دې وبښې راښوولی دی، هغه موږ ته ددښمن داکه ماروي، که زمرې، که لیوه اوکه یرغلګرانسان له دغوټولوسره دمقابلې چلونه راښودلي دي...

ددغې لنډې پیښې له دړدنګه وروسته،مې بیاله ټولوسره هغوی چې دلته ولاړ وو خدای پاماني وکړ، پوجا اولکشمی له څیرو ښکاریدې چې ښې ډارې شوې وې،ځکه یې اوس نه ویل چې موږ به دې ورسوو، زه ترې موټرته وختم، دپوجا زړه صبرونه کړلکه چې عادت یې و اوورستۍ خبره یې تل ځانته ساتله رانژدې شوه،ترغوږ یې راتیره کړه:

ـ ځه خدای دې مل شه، نوربه دنیکه ته هم دعا کوم چې تاته یې داچل درښوولی و، اوکه نه نونن شپه به زما هم له اروابنادې ببوسره وه، خو لږناوخته...؟؟

پاتې لري

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له راالیږلو مخکې په ځیر و لولئ